

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **R. A.**, zast. JUDr. Karlem Bártou, advokátem, se sídlem Praha 6, Střešovická 31, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 7. 2004, č. j. 14 Az 323/2004 – 28,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Zástupci stěžovatele, advokátu JUDr. Karlu Bártovi, se sídlem v Praze 6, Střešovická 31, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 1075 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 21. 7. 2004, č. j. 14 Az 323/2004 – 28, odmítl žalobu žalobce podanou proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2003, č. j. OAM-4728/CU-09-C10-2003 a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaného nebyl žalobci udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen zákona o azylu), a současně bylo rozhodnuto o tom, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona.

Krajský soud v Ústí nad Labem v odůvodnění napadeného usnesení uvedl, že žalobce v podání, které došlo soudu dne 16. 12. 2003, uvedl, že se odvolává proti rozhodnutí žalovaného a že odůvodnění proti tomuto rozhodnutí předá později. Ze správního spisu vyplynulo, že toto rozhodnutí převzal dne 15. 12. 2003. Soud poté citoval ustanovení § 71 odst. 1, 2 s. ř. s. a konstatoval, že podání žalobce neobsahuje zákonem požadované náležitosti, žalobu nedoplnil, tím méně tak učinil v uvedené lhůtě k podání žaloby, která činí 15 dnů. Soud proto žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť nebyly splněny podmínky řízení s tím, že tento nedostatek je neodstranitelný a nelze proto v řízení pokračovat.

Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále též jen stěžovatel) včas kasační stížnost, v níž uvedl, že při projednávání jeho žádosti o azyl došlo k pochybení správního orgánu. Dále uvedl, že rozhodnutí správního orgánu napadá v celém rozsahu pro jeho nezákonnost, která byla způsobena porušením ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1968 Sb. o správním řízení. Stěžovatel dále poukazoval na to, že došlo i k porušení ustanovení § 32 odst. 1 a § 34 odst. 1 téhož zákona. Dovolával se dále toho, že v zemi jeho původu zuří válka a on je ohrožen jako čečenec na životě. Poukazoval na to, že v jeho případě by mohlo jít o použití ustanovení § 14 zákona o azylu a mohl by mu být přiznán azyl z humanitárních důvodů. Poukazoval dále na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Cruz Varas z roku 1991, na Úmluvu o ochraně lidských práv a svobod, a dovolával se názoru obsaženého v Příručce k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků. Navrhoval, aby napadené usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem bylo zrušeno a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů.

Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 7. 10. 2004, č. j. 14 Az 323/2004 – 32, ustanovil žalobci k zastupování v řízení o kasační stížnosti advokáta JUDr. Karla Bártu, se sídlem v Praze 6, Střešovická 31.

Poté byla věc předložena Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud podáním ze dne 2. 8. 2005 vrátil spis krajskému soudu, neboť podle jeho názoru nebyly splněny podmínky pro jeho předložení podle § 108 s. ř. s. V uvedeném podání konstatoval, že kasační stížnost je podávána proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 7. 2004, č. j. 14 Az 323/2004 – 28, jímž byla žaloba odmítnuta, a dále rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Obsah kasační stížnosti však na způsob rozhodnutí soudu (odmítnutí žaloby pro nedostatek náležitostí) vůbec nereaguje a tato je formulována tak, jako kdyby ve věci bylo rozhodnuto meritorně. Nejvyšší správní soud proto zavázal krajský soud k tomu, aby postupem podle § 106 odst. 3 s. ř. s. vyzval zástupce stěžovatele k doplnění kasační stížnosti, a to zejména o uvedení důvodů kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 s. ř. s., který by nejen pojmenování, ale i obsahově korespondoval se způsobem rozhodnutí krajského soudu, tedy s odmítnutím žaloby pro nedostatek jejích náležitostí.

Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 29. 8. 2005, č. j. 14 Az 323/2004 – 39, vyzval žalobce, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení tohoto usnesení doplnil stížnost o důvody uvedené v ustanovení § 103 zákona č. 150/2002 Sb. Současně žalobce poučil v tom směru, že nebude-li výzvě v této lhůtě vyhověno, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek.

Zástupce stěžovatele podáním ze dne 4. 10. 2005 sdělil soudu, že se pokusil získat kontakt se jmenovaným (se stěžovatelem). V U. v P. 6, S. však zjistil, že se jmenovaný v tomto místě vůbec nezdržuje a není známo, kde se zdržuje. Za této situace pak podle názoru zástupce, nebyl tento ve věci schopen jednat.

Krajský soud v Ústí nad Labem dalším usnesením ze dne 12. 1. 2006, č. j. 14 Az 323/2004 – 46, uložil žalobci, aby v souladu s ustanovením § 37 odst. 5 věty první a § 106 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb. odstranil nedostatky kasační stížnosti: zavázal žalobce, aby v souladu s ustanovením § 103 odst. 1 a § 106 odst. 1 s. ř. s. uvedl, z jakých konkrétních

důvodů rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem napadá, přičemž je zapotřebí uvést důvody, které obsahově korespondují se způsobem rozhodnutí krajského soudu, tedy s odmítnutím žaloby pro nedostatek jejích náležitostí. Ke splnění uložené povinnosti byla stanovena lhůta jednoho měsíce od doručení tohoto usnesení. Usnesení bylo doručeno zástupci stěžovatele dne 26. 1. 2006.

Zástupce stěžovatele podáním ze dne 22. 2. 2006 sdělil, že se mu nepodařilo jednat se stěžovatelem, byl mu poštou vrácen i dopis, který mu zasílal. Nemohl tedy v této věci nic řešit.

Poté byla věc předložena Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti s tím, že vady kasační stížnosti byly odstraňovány na základě pokynů NSS postupem podle § 106 odst. 3 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobce ve stanovené lhůtě neodstranil nedostatky kasační stížnosti ani na základě usnesení na č. l. 46, jsou podle názoru krajského soudu dány podmínky pro odmítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že za situace, kdy nebylo reagováno na výzvu Krajského soudu v Ústí nad Labem k doplnění kasační stížnosti, kasační stížnost nadále nesplňuje náležitosti předepsané ustanovením § 106 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 103 odst. 1 s. ř. s.

Podle ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. musí kasační stížnost kromě obecných náležitostí podání obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno. Ustanovení § 37 platí obdobně. Podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví mu k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

Z výše uvedeného plyne, že kasační stížnost podaná stěžovatelem zůstává neurčitá a nekonkrétní. Nelze totiž odhlédnout od skutečnosti, že stěžovatel je v souladu s ustanovením § 103 odst. 1 s. ř. s. povinen nejen poukázat na to, pod jaké ustanovení podřazuje důvod kasační stížnosti, který namítá, ale je povinen tento důvod i obsahově popsat či formulovat, tedy uvést konkrétní skutečnosti, které k naplnění označeného důvodu kasační stížnosti v dosavadním řízení vedly. Důvody kasační stížnosti by pak měly korespondovat se způsobem rozhodnutí krajského soudu. Jestliže v daném případě rozhodl krajský soud o tom, že žalobu odmítá pro nedostatek jejích náležitostí, pak námitky stěžovatele uplatněné v kasační stížnosti, které směřují zejména proti postupu a rozhodnutí správního orgánu, kdy kasační stížnost je formulována tak, jako kdyby bylo rozhodnuto meritorně, se stávají nesrozumitelnými a tuto nesrozumitelnost bylo třeba odstranit. Na základě pokynů Nejvyššího správního soudu tak učinil krajský soud usneseními ze dne 29. 8. 2005 a 12. 1. 2006, v nichž současně stěžovatele poučil o tom, že nebude-li kasační stížnost ve lhůtě soudem stanovené doplněna nebo opravena a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o této kasační stížnosti usnesením odmítne.

Nejvyšší správní soud k tomu doplňuje, že není přípustné, aby za stěžovatele domýšlel, které skutečnosti a z jakých konkrétních pohnutek měl pro potřeby kasační stížnosti na mysli. Na podporu tohoto svého názoru Nejvyšší správní soud odkazuje na konstantní judikaturu, podle níž, uplatní-li stěžovatel kasační důvody spočívající v citaci § 103 odst. 1

písm. a) a b) s. ř. s., které blíže nekonkretizuje, nelze vyjít z toho, že je uplatněn důvod uvedený v § 103 odst. 1 s. ř. s. (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2004, č. j. 6 Ads 21/2003 – 43).

Tak tomu bylo i v posuzované věci, kdy stěžovatel ani neuvedl obecný odkaz na důvody vymezené v ustanovení § 103 odst. 1 a navíc důvody, které uplatnil, nekorespondovaly se způsobem rozhodnutí krajského soudu, který odmítl žalobu pro nedostatek náležitostí.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že stěžovatel byl řádně vyzván k odstranění vytýkaných vad kasační stížnosti a byl současně poučen o následcích nerespektování takového požadavku. Vytýkané vady však v zákonné lhůtě neodstranil. Na uvedeném závěru ničeho nemůže měnit ani skutečnost, že zástupce stěžovatele tyto vady nemohl odstranit proto, že se mu nepodařilo se stěžovatelem kontaktovat. Vzhledem k tomu, že citované údaje nebyly stěžovatelem doplněny, nebyly splněny podmínky ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s.

Za této situace nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu než kasační stížnost podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítnout, neboť tato nebyla ve stanovené lhůtě doplněna a v řízení nebylo možno pro tento nedostatek pokračovat.

Stěžovatel rovněž požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V situaci, kdy byla kasační stížnost odmítnuta, se Nejvyšší správní soud tímto návrhem již nezabýval.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 a § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Odměna zástupci stěžovatele JUDr. Karlu Bártovi, advokátu, se sídlem v Praze 6, Střešovická 31, byla stanovena za jeden úkon právní služby ve výši 1000 Kč podle § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů – převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b) této vyhlášky, a tomu odpovídající náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky ve výši 75 Kč. Zástupci stěžovatele bude vyplacena částka ve výši 1075 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. března 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu